

Vasten – 19

De buitengewone zachtaardigheid van de Heilige Profeet tegenover zijn volgelingen - 2:

Tegen het einde van zijn leven, toen het Oost-Romeinse (Byzantijnse) rijk dreigde Arabië aan te vallen, moest de Heilige Profeet een expeditie aanvoeren naar Tabuk (een plaats halverwege tussen Medina en Damascus) om deze bedreiging tegen te gaan. Er werd een enorme opoffering van inspanning, geld, middelen en tijd van zijn volgelingen geëist om deel te nemen aan deze expeditie. Er waren bepaalde moslims die, hun gewoonte trouw, het lieten afweten om offers te brengen bij zulke gelegenheden. En deze keer lieten ze het weer afweten. Zij waren “mooi weer” vrienden, die alleen meededen wanneer de moslims aan de winnende hand waren en inkomsten verwierven. De Koran zegt tegen de Heilige Profeet over hen:

“Was het een *makkelijk* gewin geweest en een korte reis, dan waren zij u zeker gevolgd, maar de moeilijke reis was te lang voor hen.” – 9:42

Uiteindelijk weigerde de Heilige Profeet zakaat of financiële bijdragen van hen te accepteren, omdat dit geen offers waren die werden gebracht toen de gemeenschap die nodig had.

Er waren ook enkele oprechte moslims die vanwege verschillende redenen niet deelnamen aan de expeditie naar Tabuk. De Koran zegt:

⁹¹De zwakken treft geen blaam, noch de zieken, noch degenen die niets kunnen vinden om uit te geven, wanneer zij oprecht zijn tegenover Allah en Zijn Boodschapper. Er is geen enkele manier om degenen die goedgevoelen te blameren. En Allah is Vergevensgezind, Barmhartig —

⁹²Noch degenen tegen wie u, toen zij bij u (o Profeet) kwamen opdat u (in rijdieren zou voorzien om) hen zou dragen, zei: Ik kan niets vinden om jullie van te voorzien. Zij keerden terug terwijl hun ogen overliepen met tranen van smart, omdat zij niets hadden om uit te geven.

⁹³De weg (van beschuldiging) is slechts tegen degenen die u om toestemming vragen (om niet te gaan), hoewel zij rijk zijn. Zij hebben ervoor gekozen om bij hen te zijn die achterbleven; en Allah heeft hun harten verzegeld, dus weten zij niet.” – 9:91-93

Die moslims buiten wiens macht of capaciteit het lag om deel te nemen aan de expeditie, of om voor middelen daarvoor te zorgen, zijn helemaal niets te verwijten. Vervolgens schetst vers 92 een hartverscheurend beeld van degenen die wensten deel te nemen, maar zelf geen middelen bezaten, en voor wie de Heilige Profeet geen mogelijkheid had om hen mee te nemen. Zij waren diepbedroefd.

Degenen die de last niet kunnen dragen om welk offer dan ook te brengen, maar wel oprecht zijn, zij zijn helemaal vrij van blaam en worden vergeven. Degenen die blaam treffen zijn zij die wel iets kunnen doen, maar zelf van hun kant de beslissing nemen om dit niet te doen.

“¹⁰²En anderen hebben hun fouten erkend, — zij vermengden een goede daad met een andere die slecht was. Het zou kunnen zijn dat Allah zich (barmhartig) tot hen zal keren. Allah is waarlijk Vergevensgezind, Barmhartig.

¹⁰³Neem aalmoezen uit hun bezittingen — u zult hen hierdoor reinigen en zuiveren — en bid voor hen. Uw gebed is zeker een verlichting voor hen. En Allah is Horend, Wetend.” – 9:102-103

De personen die genoemd worden in de verzen 102 en 103 waren die oprechte moslims die wel konden gaan, maar die de foute beslissing namen om niet te gaan, misschien omdat ze zich niet bewust waren van de belangrijkheid van de expeditie. Toen de Heilige Profeet terugkeerde, erkenden ze dat ze een foute beslissing hadden genomen. Er wordt tegen de Heilige Profeet gezegd om hun giften wel te accepteren (in tegenstelling tot de “mooi weer” vrienden), als deze daad van berouw hen zou zuiveren. Hoewel ze het hadden nagelaten om de Heilige Profeet te hulp te schieten, kreeg hij van Allah te horen om voor hen te bidden, omdat zijn gebeden voor hen een bemoediging voor hun harten betekende.

Ramadan Daily Quran Study, Dr. Zahid Aziz
Vertaald door Reza Ghaforkhan
Islam_{Lab}